

AAN HET EIND VAN DE SNELWEG

Eigentijdse familietragedie in drie bedrijven

door

GERRIT VOSKES

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AAN HET EIND VAN DE SNELWEG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GERRIT VOSKES** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1999 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MOEDER GEERDINK - weduwe, 70 jaar.

HARM GEERDINK - de oudste zoon, 45 jaar.

MARGRIET - zijn vrouw, 45 jaar.

SANDER GEERDINK - zijn broer, 40 jaar.

INA - zijn vrouw, 40 jaar.

BRIGITTE - hun dochter, 21 jaar.

MARCO - hun zoon, 17 jaar.

ANS GEERDINK - jongste zuster, 35 jaar.

DECOR:

Het decor is een degelijke, maar gezellige eigentijdse woonkamer. De achterwand heeft een raam met uitzicht naar een buitengebied met rechts, in de achterwand, een deur voor algehele opkomst. Aan de rechterwand achtereenvolgens een deur naar de keuken, en een deur naar de slaapkamer van moeder Geerdink. Aan de linkerwand een kast en een deur naar de gang en slaapkamers boven. Verdere inrichting naar eigen keuze.

EERSTE BEDRIJF

Een morgen in de zomer. Het toneel is leeg. Even later komt Ans Geerdink achter op. Ze draagt moderne, donkere kleding, die wat stijl betreft iets afwijkt van de andere spelers. Ze heeft een stapeltje condoleancekaarten in de hand die ze leest. Zo nu en dan glimlacht ze.

ANS: Vadertje, vadertje, je moest het eens kunnen zien. Ik wist niet dat je zoveel vrienden had in je leven. *(ze neemt een brief die tussen de post zat even apart, leest de afzender en legt hem op de kast)* Hè, nee, nu even niet. Die geef ik vandaag wel een keer aan moeder. *(even later Brigitte, geen donkere, wel passende kleding, achter op)*

BRIGITTE: Ik ben blij dat het afgelopen is, tante Ans. Ik heb er zo tegenop gezien. En dan al die mensen. Opa was toch wel erg gezien in het dorp.

ANS: Ja, dat was hij. Daarom deed het ons ook zo goed dat er zoveel belangstelling was. Moet je eens zien hoeveel condoleancekaarten er gekomen zijn. Opa stond midden in het leven en was altijd geïnteresseerd in andere mensen. En zeker met allerlei zaken in het dorp. Zijn dood moet voor iedereen, die hem kende, heel erg hard aangekomen zijn.

BRIGITTE: *(gaat zitten)* Maar nu opeens was het zo dichtbij. Gek hè, dat had ik nog nooit gedacht. Ik bedoel, dat opa.... *(verdrietig)* Vorige week was hij nog op mijn verjaardag en nu, nu is hij er opeens niet meer.

ANS: *(troost haar even)* Niemand rekende daar toch op, meisje. Als hij ziek geweest was, hadden we het kunnen zien aankomen, maar dit... Voor hem is het een mooie dood, maar voor de mensen die achterblijven....

BRIGITTE: *(valt in)*hoe kan je dat nu zeggen, tante Ans? Hoe kan de dood nu mooi zijn?

ANS: Zo moet je dat niet zien. Ik bedoel voor hem zelf. Opa was nooit ziek. En dan zo uit het volle leven. Hij deed, samen met oom Harm, al het werk nog op de boerderij. Oma en oom Harm zullen een hele tijd nodig hebben om orde op zaken te stellen. En oma zal toch verder moeten zonder opa. Ze zal ons de eerste tijd heel erg hard nodig hebben.

BRIGITTE: Ik beloof je, tante Ans, als jij weg bent, zal ik oma als ik kan zoveel mogelijk opzoeken. In elk geval zal ik haar elke dag bellen.

ANS: *(slaat even een arm om haar heen)* Ja, natuurlijk, meisje, dat weet ik toch. Maar jij hebt andere dingen in je leventje. Je eigen vrienden en vriendinnen. En je school.

BRIGITTE: Jawel, maar daarom kan ik oma nog wel bezoeken.

ANS: Daar houd ik je dan aan. *(gaat bij haar zitten)* Vertel me eens, weet je al wat je volgend jaar gaat doen, als je klaar bent met je studie?

BRIGITTE: Nee, eigenlijk niet. Papa wil met alle geweld dat ik iets in de commerciële richting ga doen. Handel of reclame of zoiets. Als je maar veel geld verdient later, zegt hij, dat is het allerbelangrijkste.

ANS: Ik had van je vader ook niet anders verwacht. Maar wat wil je zelf? Denk jij er ook zo over?

BRIGITTE: Ik weet het soms zelf eigenlijk nog niet. Ik zou wel iets in dezelfde richting willen gaan doen als jij. Werken met kinderen of zoals jij, maatschappelijk werkster. In elk geval iets met mensen die het niet zo makkelijk hebben in hun leven.

ANS: Als je dat echt wilt, zul je nog een paar jaar hard moeten studeren, meisje. Ik heb mijn baan, die ik nu heb, ook heus niet voor niets gekregen.

BRIGITTE: O, maar dat kan me niet schelen, tante. Dat heb ik er wel voor over. Ik loop er wel eens aan te denken. Ik heb het er al wel met moeder over gehad.

ANS: Als ik je kan helpen, wil ik dat heel graag doen. Ik heb nu toch paar weken vakantie, dan hebben we mooi tijd om er nog eens rustig over te praten met je vader en moeder.

BRIGITTE: O nee, asjeblijft. Nu nog niet met papa. Laat me er eerst zelf maar eens over beginnen.

ANS: Waarom niet? Ik zou zeggen, laat dat maar aan je tante over, meisje. Volgens mij heb ik hier thuis nog wat studieboeken van vroeger liggen. Ze zullen wel wat verouderd zijn, maar je hebt dan in elk geval een indruk wat je te wachten staat, als je die richting uit wilt. *(staat op)* Maar kom, ik zal eerst eens voor koffie gaan zorgen. De anderen zullen zo wel komen. *(er klinkt geluid van een auto en er worden portieren dichtgeslagen)*

BRIGITTE: Daar zul je ze hebben. *(kijkt uit het raam)* Wat vreemd. Ik zie alleen oma. Die is zeker met oom Harm en tante Margriet meegereden. Maar mijn vader en moeder en Marco, zijn er niet bij.

ANS: *(kijkt mee)* Ja, je hebt gelijk. *(schouderophalend)* Ach, je ouders zullen zo ook wel komen.

BRIGITTE: Zal ik je even helpen met koffie maken, tante Ans? Je moet me toch eens wat meer vertellen over je werk. *(beiden naar*

de keuken af. Even later moeder Geerdink, Harm en Margriet, in stemmig zwart, achter op)

HARM: *(achter de keukendeur)* Ans? Ben je al thuis?

ANS: *(uit de keuken)* Joehoe, ik ben bezig met koffie.

MOEDER: *(heeft haar jas in de gang links gehangen)* Ik zal je even helpen, Ans.

HARM: Laat Ans nu maar, moeder. Toe, ga nu eerst eens rustig zitten. *(helpt Margriet uit haar jas die dat gelaten toelaat)*

MOEDER: *(ironisch)* Zitten? Ja, ik moet vooral gaan zitten. Heb je alle goede raadgevingen gehoord, Harm? Veel sterkte, vrouw Geerdink. U moet verder, vrouw Geerdink. Als we wat voor je kunnen doen, vrouw Geerdink, moet je maar bellen.

HARM: Maar moeder. Wees toch dankbaar dat iedereen zo met ons mee heeft geleefd de afgelopen dagen.

MOEDER: *(gaat zitten)* Ach, jongen, het zal allemaal wel goed bedoeld zijn. Maar over een paar dagen, als iedereen weer zijn eigen beslommering heeft, dan moet nog blijken wie er in de rij staat om te helpen.

HARM: *(neemt Margriet, die is blijven staan, bij de hand en zet haar aan tafel)* Nu niet zo pessimistisch, moeder. Vader had een hoop vrienden. Dat heb je vandaag zelf kunnen zien. En die zullen er zeker ook voor jou zijn, als je ze nodig hebt.

MOEDER: *(glimlacht)* Je zult wel gelijk hebben, Harm, neem me maar niet kwalijk. Ik voel me nu opeens zo leeg van binnen. Ik kan nog niet eens helder denken. Wil je me die condoleance-kaarten even geven?

HARM: Maar natuurlijk, asjeblijft. *(kijken samen even naar de kaarten)*

MARGRIET: *(onverwacht)* Mooie bloemen, Harm.

HARM: *(schrikt)* Wat zeg je, Margriet?

MARGRIET: *(naïef lachend)* Op het kerkhof. Mooie bloemen. Wanneer gaan we weer?

HARM: Over een paar weken. Dan gaan we samen kijken als vader een steen heeft.

MARGRIET: *(wil opstaan)* Ik wil nu. Mooie bloemen. Voor Ellen.

HARM: *(bij haar, voorzichtig)* Luister eens; Margriet. We hebben vandaag toch ook bloemen voor Ellen meegebracht. Dat weet je toch? We hebben ze er samen nog neergelegd.

MARGRIET: *(kijkt hem aan)* Wij samen, hè Harm? Voor ons meisje, hè?

HARM: *(kust haar zacht op de wang)* Ja, wij hebben samen bloemen naar ons meisje gebracht.

MARGRIET: (*blij*) Vandaag is er bingo! Zuster Sandra helpt mij. (*moeder legt de condoleancekaarten op de kast en ziet de brief. Ze scheurt hem open en leest. Ze schrikt zichtbaar, kijkt beurtelings van Harm naar de brief en legt hem dan weer op de kast*)

HARM: Dat is goed, lieverd, ga jij maar naar de bingo. Ik breng je na de middag weer terug, is dat goed?

MARGRIET: (*knikt blij*) Ja, dat is goed. Zuster Sandra is mijn vriendin.

HARM: Wil je niet liever even gaan liggen, Margriet?

MARGRIET: (*gedwee*) Ja, Harm, ik ben moe.

HARM: (*staat op*) Ik breng Margriet een poosje naar mijn kamer, moeder.

MOEDER: Wil je geen koffie met ons drinken, Margriet?

MARGRIET: Koffie drinken? (*koppig*) Nee, want dat valse kreng komt ook.

MOEDER: (*geschrokken*) Wie bedoelt ze?

HARM: Er schijnt een vrouw te zijn die haar altijd treitert in de kliniek. Die gaat met het koffie drinken altijd op haar plaats zitten.

MOEDER: (*pakt haar handen*) Hier is geen vals kreng, Margriet. We houden allemaal heel erg veel van jou. Ga nu maar met Harm mee. En nog bedankt dat je bent gekomen. (*kust haar*)

MARGRIET: Welterusten. (*beiden links af*)

MOEDER: (*hoofdschuddend*) Stakker, die je bent. Als ik jou zo zie, weet ik niet om wie ik meer verdriet heb, om jou of om....
(*Ans en Brigitte uit de keuken op met koffie*)

ANS: (*verbaasd*) Wat nu, moeder, ben je alleen?

MOEDER: Harm brengt Margriet even naar bed. Ik geloof dat ze het niet eens begrepen heeft. Ik bedoel, wat er vandaag allemaal om haar heen is gebeurd.

ANS: Maar moeder, zien jullie dat dan niet? Het is nu twee maanden geleden dat ik haar voor het laatst heb gezien, en ik ben geschrokken, omdat ze zo achteruit is gegaan.

MOEDER: Meen je dat nou, Ans? Ja, je zult wel gelijk hebben. Wij zien haar ieder weekend. Dan valt het misschien niet zo op.

ANS: Vorig jaar kon je soms nog wel eens een normaal gesprek met haar voeren. Nou ja, op haar niveau natuurlijk. (*hoofd schuddend*) Maar nu, ik weet niet wat ik ervan moet denken.

MOEDER: Wat me net wel verbaasd heeft, was dat ze opeens over Ellen begon te praten. Ik dacht dat ze dat allang verdrongen had.

BRIGITTE: (*verbaasd*) Over Ellen? Maar dat is toch...

ANS: Ja, Ellen was je nichtje. Ze zou nu twaalf geweest zijn.

MOEDER: Harm en Margriet waren beiden al over de dertig toen ze

trouwden.

ANS: Tante Margriet kon eerst geen kinderen krijgen. En toen ze eenmaal in verwachting was, deden zich allerlei complicaties voor. Het kindje was een meisje en is bij de geboorte gestorven.

BRIGITTE: En vanaf die tijd is tante Margriet zo?

MOEDER: Ja, kind, daarom kan ze ook niet meer thuis wonen.

ANS: Moeder, jullie zullen er rekening mee moeten houden dat ze hoe langer hoe meer in het verleden gaat leven. Er komt een tijd dat het zelfs helemaal geen zin meer heeft, dat Harm haar ieder weekend gaat ophalen.

BRIGITTE: Ik vind het zo zielig voor oom Harm. Je kunt zien dat hij heel erg veel van tante Margriet houdt. *(peinst)* Ik wou dat... *(opeens)* Zijn mijn vader en moeder niet met jullie mee gekomen, oma?

MOEDER: Nee, ik begrijp het zelf ook niet. Ik dacht dat ze tegelijk met ons waren vertrokken.

BRIGITTE: Dan hadden ze toch al lang hier moeten zijn.

ANS: Ze zullen nog wel wat mensen hebben getroffen om mee bij te praten.

BRIGITTE: Vader praat anders niet zoveel met mensen hier uit het dorp. Hij heeft een bloedhekel aan dat conservatieve gedoe, zegt hij altijd.

ANS: *(bits)* Neem me niet kwalijk, Brigitte, maar dat is ook niet zo verwonderlijk met wat er in het verleden allemaal gebeurd is

MOEDER: *(geschrokken)* Ans! Asjeblieft, moet dat nu? Dat kind kan er toch niets aan doen. Ze wonen hier toch niet meer. Je moet het verleden laten rusten.

BRIGITTE: *(verwijtend)* Dat vind ik niet aardig van jou, tante Ans.

ANS: *(drukt haar even liefdevol tegen zich aan, spijtig)* Sorry, Brigitte, dat was niet mijn bedoeling. Het spijt me. *(er klinkt weer het geluid van dichtgeslagen portieren)*

MOEDER: *(bij het raam)* Daar komen ze net aan. Schenk maar vast koffie in, Ans. *(tegen Ans)* Toe nou, Ans, asjeblieft, vandaag niet.

ANS: Ja, moeder, dat beloof ik je. Ik zal er rekening mee houden. *(Ina, Sander en Marco achter op. Stemmig, maar niet zo sober gekleed als de rest)*

MOEDER: Daar zijn jullie eindelijk. We zaten al een tijdje te wachten. Ik dacht dat jullie tegelijk met ons waren vertrokken?

INA: *(verontschuldigend)* Dat zijn we ook, maar in de drukte zijn we jullie kwijtgeraakt.

SANDER: *(snauwt)* Ach, mens, wat zit je nu toch te zeuren over kwijtraken. Het was weer de schuld van die verdomde rotwagen.

Er is iedere keer wat met die rotauto van ons. Dat is nou de vierde keer deze week dat hij niet wil starten.

MOEDER: Sander, toe nou. Je weet dat je me er erg veel verdriet mee doet dat je zo vloekt.

SANDER: (*korzelig*) Sorry, moeder, dat ik zo uitviel. Maar ik heb zo'n hekel aan dat schijnheilige gedoe hier op het dorp. Ik kan er zo de pest in krijgen dat ik daar weer voor joker stond, op die parkeerplaats bij de kerk. Je had eens moeten zien hoe ze ons aan stonden te gapen met hun uitgestreken smoelen. Maar een poot uitsteken, ho maar.

ANS: (*sarcastisch*) Wat verwacht je dan van ze? Dat ze je op de schouder zullen slaan en vragen: 'Hallo, Sander, hoe gaat het met je?' Je kent de mensen hier toch.

MOEDER: (*smeekt*) Ans, asjeblijft....

SANDER: Laat maar, moeder, het geeft niet. Ik heb zelf ook wel gemerkt dat er een aantal bij waren die me vandaag niet eens hebben gecondoleerd. (*gaat zitten*) En dan ook nog vragen of ze met de auto willen helpen? Ik duw nog net zo lief die wagen alleen naar de garage.

INA: (*voorzichtig*) Ik heb je al zo vaak gezegd, je wacht veel te lang met je onderhoudsbeurten. Mijn broer wil je vast wel helpen, als je hem maar vraagt.

SANDER: (*lacht schamper*) Ach wat, je broer. Die ziet mij ook liever gaan dan komen. Hij hoort immers ook bij dat schijnheilige stelletje dorpsgekken. En wat denk je? Ik ben bij hem niets goedkoper uit dan bij een garage. Zijn zwager matsen is er niet bij. Nee, ik heb er genoeg van. Dit ouwe wrak moet zo gauw mogelijk opstappen. Ik krijg er veel te veel onkosten aan. (*Harm in werkkleding links op*)

HARM: Wat hoor ik, Sander, weer problemen met je auto?

SANDER: Ik word gek van dat wrak. Dit was nu al de vierde keer deze week dat hij niet wil starten.

MARCO: (*tot Harm*) Ik heb tegen pa gezegd, het is vast de startmotor.

SANDER: (*spottend*) Moet je hem horen. Of heb je daar ook al verstand van, jochie? Is er koffie, Ans?

INA: (*smekend*) Sander, toe nou.

ANS: Ja, als iedereen gaat zitten, zal ik inschenken. Jij drinkt toch wel koffie met ons mee, Harm? Ik zie dat jij je al weer hebt omgekleed. Moet je nu echt alweer aan het werk?

HARM: Alleen de noodzakelijkste dingen, Ans. Dat moet nu eenmaal gebeuren.

SANDER: (*spottend*) Hij wel. Een boer blijft een boer, moet je maar

denken.

HARM: (*rustig*) Ik weet wat mijn plicht is, Sander. Voorlopig zal ik het nu alleen moeten doen. Ik zal pa heel erg missen.

MOEDER: Dat zullen we allemaal.

SANDER: Dat hoor je me ook niet zeggen. Jullie hebben nu eenmaal gekozen voor dat bestaan. Ik zou er trouwens ook niet aan moeten denken om nu weer in dit bekrompen rotgat te moeten wonen. Jullie mogen blij zijn dat de snelweg straks wordt doorgetrokken. Dan gaan jullie eindelijk bij de bewoonde wereld horen. Nee, geef mij ons dorp maar. Bij ons leven we een stuk moderner.

ANS: (*kwaad*) Wie geeft jou het recht om zo op ons dorp af te geven! Je zegt zelf dat je blij bent dat je hier niet meer woont. Zit er dan ook niet telkens op af te reageren.

SANDER: (*spottend*) Nee, gelukkig niet zeg. Maar, Ans, jij zou toch ook beter moeten weten. Tenslotte woon je zelf ook in de grote stad. Jij zult toch net als ik, blij moeten zijn dat je op tijd bent weggegaan. Trouwens, het werk daar bevalt me ook prima.

MOEDER: Dat weten we toch. En je hebt het daar toch goed, jongen. En dan nog wel als internationaal vrachtwagenchauffeur. Je hebt heel Europa al gezien.

SANDER: (*vergenoegzaam*) Zo is dat, moeder. (*minachtend naar Harm*) Je doet je best nog maar even, Harm. Ik hoef vandaag in elk geval niet terug naar de zaak. Morgen heb ik nog een lange rit voor de boeg. Ik moet nog even op en neer naar Italië.

ANS: Vind je dat nu niet vervelend, Ina, altijd maar alleen thuis te moeten zitten?

INA: Ach, ik ben eraan gewend. Maar Sander zorgt er wel voor dat hij de weekenden altijd thuis is.

MARCO: (*spottend*) Natuurlijk, want dan staat hij de hele zondagmiddag langs het voetbalveld, of aan de bar in de kantine.

SANDER: (*wil zijn hand opheffen, maar bedenkt zich*) Hou je mond. Waar bemoei jij je mee? Dat zijn mijn zaken. Daar kan ik in elk geval nog met vaders praten die wel trots zijn op hun zoon. (*minachtend*) Jij hebt nog nooit wat gepresteerd op het sportveld.

HARM: Vind je dat dan zo belangrijk?

INA: Dat is niet eerlijk, Sander. (*kijkt Harm dankbaar aan*) Kan hij het helpen dat hij niet zo sportief is? Marco leeft voor de muziek. Voorlopig is hij wel eerste solist bij de fanfare bij ons in het dorp.

HARM: Zo, Marco, daar hoor ik van op. Nou, dat is ook zeker iets om trots op te zijn.

ANS: (*belangstellend*) Ah, wat leuk, Marco, dat wist ik niet. Wat speel je?

MARCO: (*trots*) Trompet tante Ans.

INA: Ze hebben hem al eens gevraagd om in te vallen bij een bandje op een bruiloft. Maar daar vind ik hem nog te jong voor. Dat wil ik liever niet.

BRIGITTE: Ja, en hij heeft al eens een keer op een schoolfeestje gespeeld.

SANDER: Wat? Hij invallen in een dansorkest? Waarom weet ik dat niet?

MARCO: Omdat jij nooit belangstelling voor me hebt, pa. Daarom weet jij dat niet. Je wilde de laatste keer toch ook niet mee naar de uitvoering van de fanfare.

SANDER: (*smalend*) De fanfare. Toen had ik ook geen tijd. En ik hou ook niet van dat soort muziek. (*belangstellend*) Maar op een bruiloft spelen? Weet je wel wat er tegenwoordig zoal verdiend wordt op zo'n avond?

INA: (*verwijtend*) Kun je dan nooit ergens anders aan denken dan aan geld, Sander? Of dat het belangrijkste is.

SANDER: (*spottend*) Mag ik asjeblijft. Natuurlijk vind ik geld belangrijk. Ik zal het je nog anders zeggen. Het is belangrijk. Maar ja, dat zul jij toch nooit begrijpen. (*Sander staat op en leest vluchtig een aantal condoleancekaarten. Hij smijt ze weer op de kast en vindt dan de brief. Als niemand het ziet, leest hij hem en kijkt verrast. Hij legt de brief, vals lachend, weg zonder dat iemand het merkt*)

MOEDER: Houden jullie asjeblijft op met die verwijten over en weer. Je vader is een paar uur geleden begraven. En nu zijn jullie al weer met allerlei materiële zaken bezig. Ben je vergeten wat de dominee gezegd heeft, in zijn preek?

ANS: Moeder heeft gelijk. Het past niet om elkaar nu allerlei dingen voor de voeten te gooien, Sander.

SANDER: (*minachtend tot Ans*) Hoor mijn lieve zuster. Onze maatschappelijk werkster uit de stad.

HARM: (*staat op*) Als jullie het niet erg vinden, ik heb vandaag nog niets aan mijn werk kunnen doen. En nu ik er voorlopig alleen voor sta, wil ik.....

MARCO: (*valt in*)Mag ik je helpen, oom Harm?

HARM: (*verrast*) Jij, Marco?

MARCO: Ja, want ik hoef vandaag toch niet meer naar school. En als je het zaterdag erg druk hebt, wil ik ook nog wel komen.

HARM: Ik vind het best. Ik kan wel een flinke hulp gebruiken. Wat vind jij daarvan, Sander?

SANDER: (*onverschillig*) Hij moet het zelf weten. Als hij zo nodig

achter de koeien aan wil lopen.

MARCO: Dus jullie vinden het goed, dat ik vandaag en zaterdag oom Harm help?

SANDER: Het zal mij een zorg zijn.

INA: Natuurlijk, jongen, maar kijk je wel uit. Je hebt je goeie kleren aan.

HARM: Dat is geen probleem, Ina. Oma weet nog wel wat van mij te vinden. Dan ga ik vast. *(knipoogt naar Marco)* Je vindt me in de stal. *(achter af)*

MOEDER: *(staat op)* Nee, jongen, werkkleding is geen punt. Als ik je zo bekijk, heb je geloof ik dezelfde maat als oom Harm. En anders is er wel wat van opa wat jou past. Loop maar eens mee, jongen. *(beiden af links af)*

SANDER: *(spottend)* Ik snap er geen bliksem van. Die wil helpen achter de koeien. Toen ik zo oud was als hij, dacht ik wel aan andere dingen. Ik wou dat het maar eens een kerel werd. *(tot Brigitte)* Nee, dan mijn prinses, hè? Jij komt er wel. *(wil haar aanhalen)*

BRIGITTE: *(weert hem af)* Hé pa, nee, laat me. Daar heb ik nu helemaal geen zin in.

SANDER: *(verongelijkt)* Nou nou, wat mankeert jou opeens?

BRIGITTE: Ik mankeer niets, pa, maar ik kan er niet tegen dat jij Marco altijd zo kleineert. Hij is wel mijn broer. En wat is daar nu op tegen, dat hij oom Harm helpt? Jij doet het toch ook niet! *(staat op)* En laat me nu verder met rust. *(naar de keuken af)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto